

И можеше ли да бжде другояче? Азъ осъмвахъ въ гората. По цѣли дни прекарвахъ въ тъмнитѣ ѱ усои, а спѣхъ ноше на открито и броехъ милионитѣ златни звездици, накачени като малки божи кандилца по бистрото синьо небе! А и само това ли? Слушахъ веселата глъчка на бѣбривитѣ поточета и пѣсенъта на волнитѣ горски птици. Пиехъ съ пълни шепи вода отъ студенитѣ извори. Дишахъ на воля свежия боровъ въздухъ и се любувахъ на милионитѣ пѣстри цвѣтенца, разпиляни като шарени черги по зеленитѣ поляни!...

Само който не е билъ въ гората никога, само той не може да разбере истинската ѱ красота. Азъ бѣхъ толкова честитъ тамъ, че даже и не се сѣщахъ за другаритѣ си.

Баща ми и зетъ ми бѣха много доволни отъ менъ. Вършихъ работата си като нѣкой възрастенъ горянинъ. Кждето и когато ме изпратеха, отивахъ винаги съ готовность. Отъ нищо се не плашихъ.

И това лѣто, както всѣкога, щомъ ни разпустнаха, простихъ се съ другаритѣ си и поехъ своята работа.

Сега баща ми впрѣгаше два млади вола: Бѣлчо и Шарко. Бѣлчо бѣше бѣлъ като снѣгъ. Шарко имаше черни крака и посивѣлъ гърбъ. И двата ги обикнахъ като мои истински другари. Свикнахъ съ тѣхъ и не се отдѣляхъ. Цѣло лѣто прекарахъ въ дружба съ тѣхъ. Купихъ имъ по единъ звѣнецъ. Кой ли имъ се не радваше, кой ли се не спираше да ги послуша? Баща ми имъ купи пѣкъ нови оглавници. Нагиздихъ ги като млади момци. Всѣки день имъ давахъ по залъкъ хлѣбъ съ малко солчица. И тѣ като ме опознаха, ме обикнаха. Видѣха ли ме, обръщаха се, та ме изглеждаха хубаво. Очитѣ си не сваляха отъ менъ.

Но лѣтото си отмина и азъ трѣбваше да се раздѣля съ новитѣ си другари. Само като си помислѣхъ за тази раздѣла, очитѣ ми се напълваха съ сълзи.

Веднажъ баща ми ме свари съ насълзени очи.

— Защо плачешъ? — запита ме той.

— Мжно ми е.

